

Один день з професором Ігорем Івановичем Гуком у Відні

З чого почати?

В голові одна думка — "Як давно я знаю Ігоря Івановича?"

Таке відчуття, що все життя, тому що немає такої теми, яку ми з ним не обговорювали при зустрічах. Таке можливо тільки з людиною, яку добре знаєш, глибоко поважаєш і не боїшся осуду з її боку, якщо твоя думка "особлива". При спілкуванні мова йшла і про організацію охорони здоров'я в Україні та її проблеми, про профілактику та високі технології в медицині, про місце України в європейському світі, про історію, літературу, мистецтво.

Кожного разу я захоплювалась його обізнаністю, вмінням дискутувати, а найбільше — його широку, безкорисливу любов'ю до України.

Кожна зустріч із цією людиною залишала свій слід, але найбільше враження на мене мало перше знайомство, яке відбулось у Відні.

Тоді я працювала на посаді начальника управління охорони здоров'я Запорізької облдержадміністрації.

З делегацією медичних працівників ми брали участь в одній з конференцій, яка відбувалась у Відні. Маючи таку нагоду, я звернулась до Ігоря Івановича з проханням ознайомити мене з роботою клініки Віденського університету, де працює наш ювіляр.

Враховуючи його напружений графік, я мало сподівалась на успіх. На моє щастя, Ігор Іванович дав згоду, але за умови, що знайомство з клінікою буде в ритмі його робочого часу.

Отже, один робочий день видатного вченого.

О 6.00 ранку заїхав забрати мене з готелю. Перші враження: скромність у всьому — зовнішній вигляд, автомобіль, і шоста година ранку, о котрій мене, пересічного громадянина України, забирали з готелю.

О 6.30 ми в клініці Віденського університету. З вікна робочого кабінету Ігор Іванович показує мені панораму Лисої гори, де у 1683 році за участю запорозьких козаків було розгромлено військо Отаманської Порти. На вершині гори віденці звели тріумфальну арку, на якій викарбувані слова подяки запорожцям.

Далі огляд хворих, медичної документації, обмін декількома словами з колегами, — і в операційну.

На той час одночасно йшла мультиорганна пересадка органів: серця, печінки, нирок. У клініці Віденського університету такі операції почали виконувати ще з 1964 року, а першу нирку Ігор Іванович пересадив у 1981 році. На сьогодні він виконав більше 500 таких операцій.

Я вже не пам'ятаю, яку операцію проводив Ігор Іванович в той день, але вийшов він з операційної десь близько 13 години. За цей час колеги з України, які перебували на стажуванні в Ігоря Івановича, ознайомили мене з організацією роботи клініки. У ній працює близько 10 тисяч фахівців, клініка розрахована на 4 тисячі ліжок, 200 операційних. На першому поверсі численні кафе і магазини для персоналу й хворих. Для мене, як управлінця, все, що я бачила і чула, було важливо і цікаво.

Далі лекція для студентів на кафедрі, близько 16 годи-

ни ми вже в приватній клініці, де Ігор Іванович консулює, при необхідності оперує хворих.

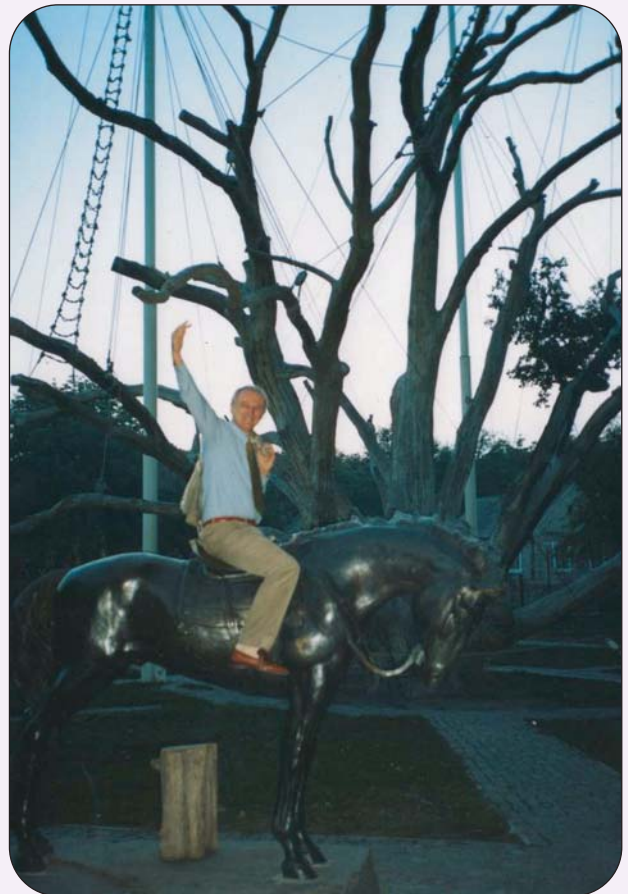
На щастя для мене, в той день операції не було.

Від'їжджаючи з приватної клініки близько 19 години, я надіялась, що робочий день закінчився, але Ігор Іванович повинен був оглянути своїх пацієнтів вдома, вирішити їх забезпечення медикаментами.

По дорозі від одного хворого до іншого була можливість поспілкуватись, послухати музику. Я була зачарована піснями у виконанні невідомої для мене, на той час, співачки. Щира українська мова, прекрасні мелодія та слова. Хто ця співачка? Моїм здивуванням було те, що виконавиця цих пісень вельмишановна Ольга Богомолець, а більшість її пісень написані на слова Ліни Костенко.

По дорозі до готелю Ігор Іванович зупинив машину на вулиці Кульчицького і "познайомив" мене із запорозьким козаком Кульчицьким. Невеличка скульптура на другому поверсі будинку зображує героя битви з Отаманською Портою з чашкою кави на підносі. Статуя нагадує про першу Віденську кав'ярню, яку відкрив саме він.

І кава там була особлива, з українським смаком, якою нас пригостили в цій кав'ярні.

Чим не запорізький козак?

Фото на згадку. Ігор Гук і Зінаїда Лашкул.

Спілкуючись з Ігорем Івановичем, я була вражена його красивою українською мовою, знанням історії України, віршів українських поетів, які він знав напам'ять.

Я, мої батьки, діди і прадіди — українці. Але на той час я зрозуміла, що я не знаю так Україну, її історію, літературу, мистецтво, як Ігор Іванович.

Читаючи лекції для організаторів охорони здоров'я, я дуже часто наводжу приклад цього робочого дня хірурга, видатного вченого. Яка напруженість робочого дня. Які професійні, та людські якості у цієї людини. Як знає і любить Україну, як допомагає колишнім землякам, бо хоче, аби українська медицина, життя українців досягли європейського рівня.

Взяв би я бандуру ...

Шановний Ігоре Івановичу!

Я щиро вдячна Вам за все, що Ви зробили для Запоріжжя і запоріжців.

Від себе особисто, я вдячна Вам за те, що Ви мене у Відні познайомили з Ольгою Богомолець і Ліною Костенко. За те, що спілкування з Вами спонукало мене ще раз перечитати Івана Франка і Лесю Українку.

Міцного Вам здоров'я, духовних і фізичних сил, невичерпної життєвої сили, тепла і затишку у Вашій оселі. Хай роки залишають лише світлі спогади, а майбутнє дарує ще багато щасливих років, повних радості, добра, надії.

Щастя Вам, радості, добра і благополуччя!

Від щирого серця та з великою повагою!

*Зінаїда Лашкул
канд. мед. наук, доцент,
завідувач кафедри соціальної медицини, організації і
управління охороною здоров'я та МСЄ,
Запорізька медична академія
післядипломної освіти МОЗ України, м. Запоріжжя*